

νοήσωσι κάλλιον τὰ ὅσα μέλλουν νὰ ἐκτεθῶσιν ἐνώπιον αὐτῶν.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΕΙΔΟΛΟΛΑΤΡΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ.

Ὅταν ὁ Ἰουλιανὸς ἦτο αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης διάφορα ἀγάλματα ἐστήθησαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν πόλιν.

Ἐχθρὸς δέ τις αὐτοῦ διὰ τὴν ἐκφράσιν τὸ μῖσός του κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος ἠκρωτηρίασε τὸ πρόσωπον ἐνὸς τῶν ἀγαλμάτων τούτων.

Εἰς τῶν αὐλικῶν τοῦ κατὰ συγκυρίαν διαβαίνων ἐκίθην τὴν στιγμήν ἐκεῖνην εἶδε τὴν πρᾶξιν καὶ ἀνέφερε τὸν πράξαντα εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, συμβουλευσας αὐτὸν συγχρόνως νὰ τὸν τιμωρήσῃ αὐστηρῶς πρὸς παραδειγματισμὸν, διὰ τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμε προσβολήν!

Ὁ Αὐτοκράτωρ ὅμως ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ αὐλικοῦ του, ψηλαφήσας τὸ πρόσωπόν του διὰ τῆς χειρὸς, «Διατί νὰ τὸν τιμωρήσω, — εἶπεν, — ἀφοῦ δὲν εὐρίσκω ὅτι εἶμαι πληγωμένος;»

Ὅτω πως ἐφάρθη ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκεῖνος, ὁ δὲ Χριστὸς μᾶς παραγγέλλει πολὺ ἀνώτερον τούτου νὰ κάμνωμεν οὐ μόνον δηλ. νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθροὺς μας, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν νὰ εὐλογῶμεν δὲ τοὺς καταρωμένους καὶ νὰ ἀγαθοποιῶμεν τοὺς μισούντας ἡμᾶς.

(Ἀστὴρ Ἀνατολῆς.)

ΠΑΡΑΜΕΛΗΜΕΝΑ ΤΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

«Μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς.»

(Ματθ. ε'. 19.)

«Γίνεσθε σοφοὶ εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ μωροὶ εἰς τὸ κακόν.»

(Ῥωμ. ιε'. 19.)

«Ἀπὸ παντὸς εἶδους κακοῦ ἀπέχετε.»

(Α'. Θεσσαλ. ιε'. 2.)

«Τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος (κατὰ Κυριακὴν) ἅς θέτῃ ἕκαστος ἀπὸ σᾶς κατὰ μέρος, ὅτι δύνανται.» (Α'. Κορ. ιε'. 2.)

«Εἴτε τρώγετε, εἴτε πίνετε, εἴτε τι ἄλλο πράττετε, κάμνετε ὅλα εἰς δόξαν Θεοῦ.» (Α'. Κορ. ι. 31.)

«Μὴ ὁμοζυγεῖτε με τοὺς ἀπίστους.» (Β'. Κορ. ε'. 14.)

«Περιπατεῖτε διὰ πίστεως καὶ οὐχὶ κατ' ὄψιν.»

(Κολασ. α'. 10.)

Ο ΠΛΟΥΤΩΝ.

Οἱ κύνες ἐν γένει εἶναι ζῶα πολὺ ἐξυπνα καὶ πολὺ χρήσιμα εἰς τὸν ἄνθρωπον φαίνεται δὲ, ὅτι ἐξ ὧν

τῶν κατοικιδίων ζώων μόνος ὁ κύων δύναται νὰ συν-οικειωθῇ, ὥς καὶ ὁ ἄνθρωπος, μὲ πᾶν κλίμα τῆς γῆς· ὅθεν καὶ εἶναι ὁ ἀχώριστος τοῦ ἀνθρώπου σύντροφος.

Τὸ εἶδος τῶν κυνῶν περιλαμβάνει ἀπείρους παραλλαγὰς, τινὲς τῶν ὁποίων, ὥς ἡ τῆς Νέας γῆς καὶ ἄλλαι, φημίζονται διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν νοητικότητα.

Ὁ εἰς τὴν ἐπομένην σελίδα παριστανόμενος κύων εἶναι ἐκ τῆς τάξεως ταύτης καὶ τὸν ἐξέλεξα διὰ τινὰς ἀρετὰς, τὰς ὁποίας ἔχει, καὶ τὰς ὁποίας ἐπιθυμῶ νὰ συστήσω εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.

Ὁ Πλούτων, διότι οὕτως ὠνομάζεται ὁ κύριος οὗτος κύων, εἶναι ἄγγλος τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν πατρίδα καὶ κατοικεῖ εἰς τὴν Μητρόπολιν τοῦ Λονδίνου. Εἶναι δὲ περίφημος ὅχι μόνον εἰς τὴν γειτονίαν ὅπου ὁ κύριός του κατοικεῖ, ἀλλὰ καὶ μακρότερα, διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ὅπακο ἦν καὶ εἰς τοῦτο ὑπερέχει πολλὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἡξέωρω. Ὁ κύριός του ποτὲ δὲν ἀναγκάζεται νὰ ἐπαναλάβῃ δύο φορές, ὅτι ἀπαξ τοῦ εἶπεν — ὁ Πλούτων οὔτε λησμονεῖ, οὔτε παρακούει τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του.

Ἄλλην καλὴν ἀρετὴν ἔχει ὁ Πλούτων, ὅτι δὲν γαυγίζει, ὅταν δὲν πρέπη, καθὼς πολλὰ παιδιὰ κάμουν, ἀλλὰ κἄθηναι ἥσυχος καὶ φρόνιμος εἰς ἓν μέρος καὶ προσέχει ἀνὴρ ὁ κύριός του ἔχει καμμίαν ἐργασίαν δι' αὐτὸν νὰ κάμῃ καὶ τὴν κάμνῃ μὲ προθυμίαν. Μὴ παραξενευθῆτε δὲ, μικροὶ μου φίλοι, ἀκούοντες, ὅτι εἰς σκύλος κάμνει ἐργασίαν! διότι ὁ καλὸς Πλούτων ἔμαθε νὰ φέρῃ τὰ συρτὰ εἰς τὸν κύριόν του, ὅταν ἐκβάλῃ τὰ ὑποδήματά του, καὶ νὰ θέτῃ τὰ ὑποδήματα εἰς τὴν θέσιν των — ἔμαθε νὰ τοῦ φέρῃ τὴν βράβδον του, ὅταν τὸν βλέπῃ, ὅτι ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ καὶ τὸ περιεργότερον, ἔμαθε ν' ἀνοίγῃ τὴν θύραν, ὅταν ἀκούῃ νὰ κρούῃ τις ἐξωθεν, τραδῶν σχοινίον τι, διὰ τοῦ ὁποίου σηκώνεται τὸ πετάσι καὶ οὕτως ἀνοίγει ἡ θύρα!

Ὁ μικρὸς Πλούτων, διότι εἶναι μικρὸς τὸ ἀνάστημα, ἔχει καὶ τρόπους εὐγενεῖς — δίδει τὸν πόδα του εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους καὶ ὅταν εἶναι καιρὸς τοῦ γεύματος, βάζει τὸν λαιμοδέτην του, ἐννοεῖται βοηθούμενος ἀπὸ τὸν κύριόν του, καὶ ἔπειτα πηγαίνει εἰς μέρος καταφανὲς τῆς τραπεζαρίας καὶ ἵσταται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν εἰκονογραφίαν, περιμένων μὲ ὑπομονὴν νὰ τελειώσουν τὰ ἀφεντικά του τὸ γεῦμα των καὶ τότε τρώγει καὶ αὐτὸς τὸ ἰδικόν του.

Ἠξέωρω πολλὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα κἄθηναι εἰς τὸ τραπέζι, ἄπλυτα καὶ ἀκτένιστα καὶ χωρὶς λαιμοδέτην,

καὶ παραπονοῦνται, καὶ μουρμουρίζουν, ὅτι δὲν τοὺς ἀρέσει τοῦτο καὶ ἐκεῖνο τὸ φαγητόν! Εἰς τοιαῦτα παιδιὰ ὁ μικρὸς Πλούτων ἄς γείνη παράδειγμα εὐπρεπείας καὶ ὑπομονῆς.

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἦτο εἰς τὸν περίπατον μετὰ τὸν

ἀλλάζει τὰς πληγὰς του, διότι ἦσαν εἰς μέρος ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς γλόφῃ, χωρὶς νὰ κινηθῇ, ἂν καὶ ἐπονοῦσεν ἐνῶ πολλὰ παιδιὰ φωνάζουν καὶ κλαίουν καὶ κλοτσοῦν, ὅταν ἦναι ἄρρωστα, καὶ δὲν θέλουν νὰ πάρουν τὰ ἱατρικὰ, ὥστε καὶ εἰς τοῦτο ὁ Πλούτων

κύριόν του, τὸν ἀπῆντησε μέγας τις κύων καὶ, χωρὶς ἀφόρμην, ἐρρίφθη κατ' ἐπάνω του καὶ τοῦ ἐπέφερε μετὰ τοὺς σκληροὺς ὀδόντας τοῦ διαφόρους πληγὰς, ὥστε ὁ δυστυχὴς Πλούτων ἦτο ἄρρωστος ἐπὶ πολλὸν καιρὸν· ἀλλὰ εἰς ὅλην τὴν ἀσθενεῖάν του ἦτο πολὺ καλὸς καὶ ἄφινε τὸν κύριόν του γὰρ τοῦ

πρέπει νὰ γείνη παράδειγμα εἰς αὐτὰ.

Ἐλπίζω ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ Πλούτωνος θὰ ἦναι πάντοτε εἰς τὴν μνήμην τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μου καὶ θὰ τοὺς κινή πρὸς μίμῃσιν τῆς καλῆς τοῦ διαγωγῆς.

